

KĪBELE ar ŠAŪTRIŅU

*Vai Daniēls bija pietiekami drosmīgs,
lai pateiktu patiesību?*

Kimberlija Oldroida
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Daniēls pacēla vectēva vecās rotaļlietu kastes vāku un ielūkojās kastē. Viņa brālēni un māsiņas sapulcējās tai apkārt. Viņiem ļoti patika kopā spēlēties vectēva mājās.

Iekšā bija daudz vecu rotaļlietu, ar ko bērniņā bija spēlējušies Daniēla mamma un tante.

„Kas tad tas?” Daniēla brālēns Noa rādīja uz sešām spīdīgām, veļai cīgām šautriņām. Tām bija asi gali un krāsaini karodziņi — dažām sarkani, dažām dzelteni.

Daniēls vienu paņēma rokās. „Mana mamma par tām stāstīja,” viņš teica. „Zālienā ir jānoliek riņķis. Tad mums pārmaiņus ir jāmet gaisā šautriņas — tā, lai tās trāpītu riņķī.”

„Forši!” teica Noa. Viņš jau skrēja uz pagalmu, lai uzstādītu spēli.

Drīz vien Daniēls ar saviem brālēniem un māsiņām mētāja metāla šautriņas gaisā pa visu vectēva pagalmu. Daniēlam patika, ka šautriņas piezemējoties stingri iedūrās zālē.

„Varu derēt, ka es savējo varu uzvest augstāk par tavējo,” teica Daniēla māsiņa Lilija.

Bērni smējās un meta šautriņas arvien augstāk un augstāk.

Tad Daniēlam prātā iešāvās kāda doma. „Varu derēt, ka es savu varu pārmetu pāri piebraucamajam ceļam un iemest riņķī!” viņš teica. Viņš aizskrēja uz pretējo piebraucamā ceļa pusi un spēcīgi uzmeta šautriņu gaisā.

Tā uzlidoja augstu gaisā, taču nepiezemējās zālē. Tā vietā tā ar *lielu troksni* nokrita uz tantes Robilinas pavisam jaunās automašīnas.

„Ak, nē!” kiedza Noa.

Daniēls pacēla šautriņu. Vietā, kur tā bija piezemējusies, bija palicis milzīgs iedobums.

Bērni ar šausmām skatījās cits uz citu. Tad, neko nesakot, viņi atstāja šautriņas zālienā un ieskrēja mājā.

Vēlāk, pēcpusdienā, visi devās uz savām mašīnām, lai dotos mājās. Daniēla tante pamanīja iedobumu savā mašīnā. „Kas notika?” viņa jautāja.

Daniēlam sažņaudzās vēders. Taču viņš klusēja. Viņš vienkārši iekāpa mašīnā un pamāja ardievas saviem brālēniem un māsiņām.

Braucot mājās, Daniēls klusi sēdēja aizmugurējā sēdekļī. Viņš centās lasīt grāmatu. Taču viņš nespēja koncentrēties. Viņš jutās ļoti slikti par notikušo. Viņš zināja, ka būtu pareizi būt godīgam. Taču pateikt patiesību būtu briesmīgi! Viņa vecāki uz viņu ļoti dusmotos. Arī tante.

Tad Daniēls padomāja par savu mīļāko Svēto Rakstu varoni. Daniēls Vecajā Derībā tika iemests lauvu bedrē tāpēc, ka bija izvēlējis rīkoties pareizi. Viņš bija drosmīgs. Varbūt arī viņš tāds var būt?

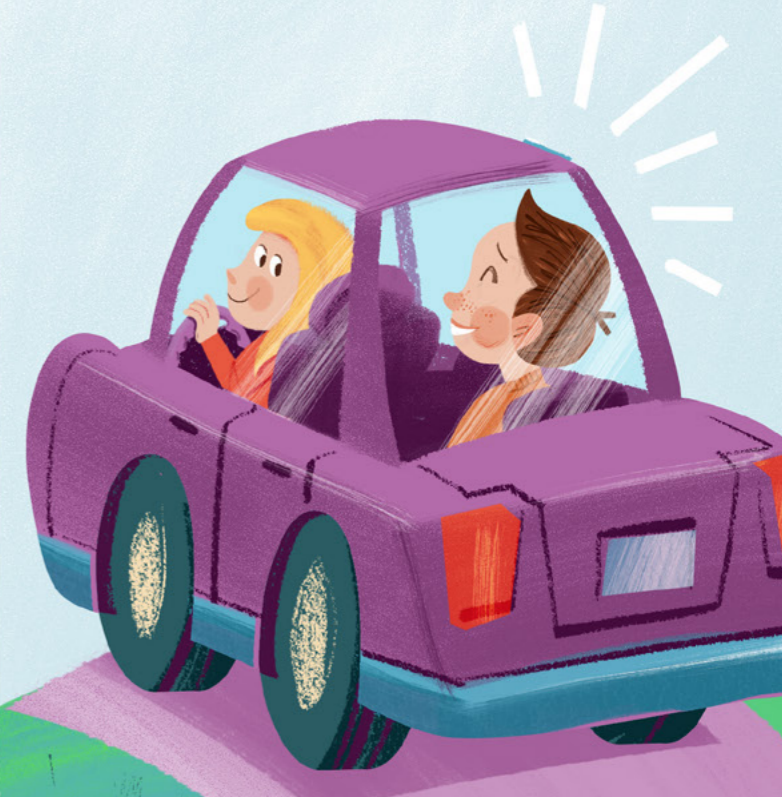
„Mammu?” Daniēls teica. „Es metu šautriņu un tā trāpīja tantes Robilinas mašīnai un atstāja tajā iespaidumu. Tā bija mana vaina.”

Mamma uz viņu paskatījās atpakaļskata spogulī. Viņa nebija tik dusmīga, kā Daniēls domāja. „Paldies, ka pastāstīji man patiesību,” viņa teica.

Daniēls dziļi ievilka elpu. „Vai es varēšu piezvanīt tantei Robilinai, kad mēs būsime mājās?” viņš jautāja. „Es gribu atvainoties. Un es cītīgi strādāšu, lai nopelnītu naudu un samaksātu par mašīnas remontu.”

Mamma pasmaidīja. „Tā ir lieliska doma!”

Smaguma sajūta vēderā izzuda, un Daniēls sajuta mieru. Viņš bija gana drosmīgs, lai pateiktu patiesību. Pateicoties Jēzum Kristum, viņš varēja nožēlot grēkus un vērst visu par labu. ●

Kā Daniēls jutās, kad pateica patiesību un nožēloja grēkus?